

საქმე # 3-----

საქმე №1ბ/1412-18

გ ა ნ ა ჩ ე ნ ი

საქართველოს სახელით

13 მარტი, 2019 წელი

ქ.

თბილისი

**თბილისის სააპელაციო სასამართლოს
სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის
მოსამართლე: მანუჩარ კაპანაძემ**

**ანა გოცირიძის
მდივნობით,**

**პროკურორ - ა-----ას,
ადვოკატ - ლ-----ძის,
მსჯავრდებულ - ზ-----ას მონაწილეობით,**

ქ.თბილისის დიდუბე-ჩუღურეთის რაიონული პროკურატურის პროკურორ ა-----ის სააპელაციო საჩივრის საფუძველზე, **ზეპირი მოსმენით, ღია სასამართლო სხდომაზე განიხილა სისხლის სამართლის საქმე:**

ზ-----ას მიმართ - (პ/N1-----) - დაბადებული 1--- წლის 1-----ს, სენაკის რაიონის სოფელ ნ-----ი; რეგისტრირებული: ზ-----; ფაქტობრივად მცხოვრები: ქ-----; დანაშაული გათვალისწინებული საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 177-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „გ“ პუნქტით და საქართველოს სსკ-ის 238¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილით წარდგენილი ბრალდების გამო.

აღწერილობით-სამოტივაციო ნაწილი:

თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2018 წლის 01 ოქტომბრის განაჩენით:

ზ-----ა ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „გ“ პუნქტით და საქართველოს სსკ-ის 238¹-ე მუხლის მე-2

ნაწილით გათვალისწინებულ დანაშაულთა ჩადენისათვის და სასჯელის სახით განესაზღვრა:

საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „გ“ პუნქტით - თავისუფლების აღკვეთა 06 (ექვსი) წლის ვადით, საიდანაც საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე, სასჯელის ნაწილი - თავისუფლების აღკვეთა 4 (ოთხი) წლის ვადით განესაზღვრა პენიტენციურ დაწესებულებაში მოხდით, ხოლო სასჯელის დარჩენილი ნაწილი - თავისუფლების აღკვეთა 02 (ორი) წლის ვადით, საქართველოს სსკ-ის 63-ე მუხლის საფუძველზე, ჩაეთვალა პირობით;

საქართველოს სსკ-ის 238¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილით სასჯელის სახით განესაზღვრა - თავისუფლების აღკვეთა 01 (ერთი) წლისა და 06 (ექვსი) თვის ვადით;

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის საფუძველზე, საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „გ“ პუნქტით დანიშნულმა უფრო მკაცრმა სასჯელმა შთანთქმა საქართველოს სსკ-ის 238¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილით დანიშნული ნაკლებად მკაცრი სასჯელი და ზ-----ას სასჯელის სახით განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 06 (ექვსი) წლის ვადით, საიდანაც საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე, სასჯელის ნაწილი - თავისუფლების აღკვეთა 4 (ოთხი) წლის ვადით განესაზღვრა პენიტენციურ დაწესებულებაში მოხდით, ხოლო სასჯელის დარჩენილი ნაწილი - თავისუფლების აღკვეთა 02 (ორი) წლის ვადით, საქართველოს სსკ-ის 63-ე მუხლის საფუძველზე, ჩაეთვალა პირობით;

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-4 ნაწილის საფუძველზე, დანიშნულმა სასჯელმა შთანთქმა თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2018 წლის 27 ივლისის განაჩენით დანიშნული სასჯელი და საბოლოოდ, განაჩენთა ერთობლიობით ზ-----ას სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა თავისუფლების აღკვეთა 06 (ექვსი) წლის ვადით, საიდანაც საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე, სასჯელის ნაწილი - თავისუფლების აღკვეთა 4 (ოთხი) წლის ვადით განესაზღვრა პენიტენციურ დაწესებულებაში მოხდით, ხოლო სასჯელის დარჩენილი ნაწილი - თავისუფლების აღკვეთა 02 (ორი) წლის ვადით, საქართველოს სსკ-ის 63-64-ე მუხლების საფუძველზე ჩაეთვალა პირობით, იმავე გამოსაცდელი ვადით;

ზ-----ას სასჯელის მოხდაში ჩაეთვალა წინა განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოხდის პერიოდი - 2018 წლის 10 მარტიდან, 2018 წლის 30 სექტემბრის ჩათვლით;

ზ-----ას სასჯელის ვადის ათვლა დაეწყო განაჩენის გამოტანის დღიდან - 2018 წლის 01 ოქტომბრიდან.

პირველი ინსტანციის სასამართლომ დადგენილად ჩათვალა, რომ ზ-----ამ ჩაიდინა: ქურდობა, ესე იგი სხვისი მოძრავი ნივთის ფარული დაუფლება მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით და ცივი იარაღის ტარება, განზრახ მძიმე დანაშაულისათვის ნასამართლევი პირის მიერ.

მის მიერ ჩადენილი დანაშაულებრივი ქმედება გამოიხატა შემდეგში:

ზ-----ა თბილისის საქალაქო სასამართლოს მიერ 2010 წლის 18 დეკემბერს, ცნობილ იქნა დამნაშავედ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 177-ე მუხლის მე-3 ნაწილის „ბ“ პუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულისათვის, რისთვისაც სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვრა, მათ შორის პირობითი მსჯავრი 04 წლის გამოსაცდელი ვადით. გამოსაცდელი ვადის განმავლობაში ზ-----ამ კვლავ ჩაიდინა საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 177-ე მუხლის მე-2 ნაწილის „ა“ და მე-4 ნაწილის „გ“ პუნქტებით გათვალისწინებული დანაშაული, რისთვისაც იგი ცნობილ იქნა დამნაშავედ სენაკის რაიონული სასამართლოს 2012 წლის 19 აპრილის განაჩენით. აღნიშნული ნასამართლობა მოხსნილი ან გაქარწყლებული არ ჰქონია.

2018 წლის 23 თებერვალს, 1---- საათზე, ქ.თბილისში, ვ-----ის მიმდებარე ტერიტორიაზე არსებულ ინდ. მეწარმე ბ-----ას დახლიდან ზ-----ა მართლსაწინააღმდეგო მისაკუთრების მიზნით ფარულად დაეუფლა საერთო ჯამში 100 (ასი) ლარად ღირებულ სამ ცალ ჯინსის შარვალს. ზ-----ას დანაშაულებრივი ქმედებით ინდ. მეწარმე ბ-----ას მიადგა 100 (ასი) ლარის ოდენობის მატერიალური ზიანი.

განზრახ მძიმე დანაშაულისათვის ნასამართლევემა ზ-----ამ დაუდგენელ დროსა და ვითარებაში შეიძინა დანა, რომელსაც 2018 წლის 23 თებერვალს, დაახლოებით 1---- საათზე, ქ.თბილისში, ვ-----ის მიმდებარე ტერიტორიაზე თან ატარებდა. კრიმინალისტიკური ექსპერტიზის N3---ცი დასკვნის თანახმად, ზ-----ას პირადი ჩხრეკისას ამოღებული დანა დამზადებულია ქარხნული წესით, არის მჩხვლევტავ-მჭრელი და მიეკუთვნება ცივ იარაღთა კატეგორიას.

ამდენად არსებობდა დასაბუთებული ვარაუდი, რომ ზ-----ამ ჩაიდინა საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „გ“ პუნქტით და საქართველოს სსკ-ის 238¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულები.

თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2018 წლის 01 ოქტომბრის განაჩენი სააპელაციო წესით გაასაჩივრა ქ.თბილისის დიდუბე-ჩუღურეთის რაიონული პროკურატურის

პროკურორმა ა-----მა და ითხოვა პირველი ინსტანციის სასამართლოს განაჩენში ცვლილების შეტანა, სასჯელის დამძიმების კუთხით.

ბრალდების მხარის მითითებით, სასამართლოს განაჩენი სასჯელის ნაწილში არ არის სამართლიანი და აშკარად ლმობიერია; დანიშნული სასჯელი არ გამომდინარეობს დანაშაულის სიმძიმიდან, ხასიათიდან და სპეციფიკიდან. აღნიშნულის გათვალისწინებით, ბრალდების მხარეს მიაჩნია, რომ ზ-----ას მიმართ დანიშნული სასჯელი ვერ უზრუნველყოფს საქართველოს სსკ-ის 39-ე მუხლით გათვალისწინებული სასჯელის მიზნების შესრულებას, რადგან ასეთი მსუბუქი სასჯელის პირობებში, ვერ მოხდება სამართლიანობის აღდგენა, ახალი დანაშაულის თავიდან აცილება და დამნაშავის რესოციალიზაცია.

სააპელაციო სასამართლოს სხდომაზე პროკურორმა ა-----ამ მხარი დაუჭირა წარმოდგენილ სააპელაციო საჩივარს და ითხოვა მისი დაკმაყოფილება. პროკურორმა ასევე განმარტა, რომ ზ-----ა სამართალდამცავების მიერ წასწრებული იქნა დანაშაულის ჩადენისთანავე და საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის დანაწესიდან გამომდინარე, მის მიმართ სასჯელის ნაწილის პირობით მსჯავრად ჩათვლა შეუძლებელია.

მსჯავრდებულმა ზ-----ამ და მისმა ადვოკატმა ლ-----ქემ იშუამდგომლეს პირველი ინსტანციის სასამართლოს განაჩენის უცვლელად დატოვების თაობაზე.

სასამართლომ შეისწავლა საქმის მასალები, გაეცნო სააპელაციო საჩივრის მოთხოვნას, ყოველმხრივად და ობიექტურად შეამოწმა საქმეში არსებული მტკიცებულებანი, შეაფასა თითოეული მათგანი საქმესთან მათი რელევანტურობის, დასაშვებობის და უტყუარობის თვალსაზრისით და მივიდა იმ დასკვნამდე, რომ ქ.თბილისის დიდუბე-ჩუღურეთის რაიონული პროკურატურის პროკურორ ა-----ის სააპელაციო საჩივრის მოთხოვნა უნდა დაკმაყოფილდეს და თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა საგამოძიებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი განხილვის კოლეგიის 2018 წლის 01 ოქტომბრის განაჩენში უნდა შევიდეს ცვლილება, შემდეგ გარემოებათა გამო:

პალატას მიაჩნია, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლომ სწორად დაადგინა საქმის ფაქტობრივი გარემოებანი და სწორი სამართლებრივი შეფასება მისცა მათ. საქმის ფაქტობრივი გარემოებები და კვალიფიკაცია არც მხარეებს გაუხდიათ სადავოდ. ზ-----ას მიერ ბრალად წარდგენილი დანაშაულებრივი ქმედების ჩადენა, გარდა მისი აღიარებისა, დადასტურებულია სისხლის სამართლის საქმეზე სასამართლოს მიერ საქართველოს სსკ-ის 73-ე მუხლის „დ“ ქვეპუნქტის თანახმად,

პრეიუდიციულად ცნობილი, გონივრულ ეჭვს მიღმა არსებული მტკიცებულებით, კერძოდ: დაზარალებულის წარმომადგენლის ბ-----ას გამოკითხვის ოქმით; მოწმეების -ბადრი ჭილაძისა და ავთანდილ გალდავაძის გამოკითხვის ოქმით; ზ-----ას გამოკითხვის ოქმით; ზ-----ას პირადი ჩხრეკის ოქმით; ამოღებული ნივთიერი მტკიცებულებებით; ჯინსის შარვლების ამოცნობის ოქმებით; თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2010 წლის 18 დეკემბრის განაჩენით; სენაკის რაიონული სასამართლოს 2012 წლის 19 აპრილის განაჩენით; კრიმინალისტიკური ექსპერტიზის N2--/ცი დასკვნითა და საქმეში არსებულ სხვა მასალათა ერთობლიობით.

მტკიცებულებათა შეფასების შემდგომ პალატა მივიდა იმ დასკვნამდე, რომ ერთმანეთთან შეთანხმებულ მტკიცებულებათა ერთობლიობა, გონივრულ ეჭვს მიღმა ადასტურებს ზ-----ას მიერ საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „გ“ პუნქტით და საქართველოს სსკ-ის 238¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენას.

რაც შეეხება დანიშნულ სასჯელს, პალატა იზიარებს პროკურორის სააპელაციო საჩივარში მითითებულ არგუმენტაციას ზ-----ას მიმართ გამოყენებული სასჯელის გამკაცრებასთან დაკავშირებით და მიიჩნევს, რომ ამ კუთხით პირველი ინსტანციის სასამართლოს განაჩენში უნდა შევიდეს ცვლილება, შემდეგ გარემოებათა გამო:

პალატა აღნიშნავს, რომ მსჯავრდებულის ქმედების სიმძიმისა და პიროვნების შეუსაბამოდ ითვლება ისეთი სასჯელი, რომელიც თუმცა არ სცილდება კანონით გათვალისწინებული სანქციის ფარგლებს, მაგრამ თავისი სახითა და ზომით, მეტისმეტი სიმკაცრის ან სიმსუბუქის გამო, აშკარად უსამართლოა; გარდა ამისა, სასჯელის დანიშვნის დროს გამოყენებული შეღავათები შესაბამისობაში უნდა იყოს საპროცესო კანონმდებლობით დადგენილ მოთხოვნებთან.

სააპელაციო სასამართლო განმარტავს, რომ სამოსამართლო სამართალწარმოების ერთ-ერთ ძირითად ფუნქციას წარმოადგენს ბრალის ხარისხის შესაბამისი სასჯელის დანიშვნა. დანაშაულის დისპოზიციური შემადგენლობის (მათ შორის, მართლწინააღმდეგობისა და ბრალის) დადგენის შემდეგ, აუცილებელია კონკრეტული ქმედებისათვის სანქციის განსაზღვრა. პირის მიერ სისხლის სამართლის კანონის დარღვევა, სასჯელის გამოყენების იურიდიული საფუძველია და შესაბამისად, იგი სახელმწიფოს ბუნებრივ რეაქციას წარმოადგენს ჩადენილ დანაშაულზე. საქართველოს სსკ-ის 39-ე მუხლის თანახმად, სასჯელის მიზანია სამართლიანობის აღდგენა, ახალი დანაშაულის თავიდან აცილება და დამნაშავის რესოციალიზაცია. სასჯელის მიზანი ხორციელდება მსჯავრდებულსა და სხვა პირზე ზემოქმედებით, რათა ისინი განიმსჭვალონ მართლწესრიგის დაცვისა და

კანონის წინაშე პასუხისმგებლობის გრძნობით.

სასჯელის დანიშვნის დროს გათვალისწინებული უნდა იქნეს ბრალდებულის პასუხისმგებლობის შემამსუბუქებელი და დამამძიმებელი გარემოებები, კერძოდ, დანაშაულის ჩადენის მოტივი და მიზანი, ქმედებაში გამოვლენილი მართლსაწინააღმდეგო ნება, მოვალეობათა დარღვევის ხასიათი და ზომა, ქმედების განხორციელების სახე, ხერხი და მართლსაწინააღმდეგო შედეგი, დამნაშავის წარსული ცხოვრება, პირადი და ეკონომიკური პირობები, ყოფაქცევა ქმედების შემდეგ, განსაკუთრებით მისი მისწრაფება, აანაზღაუროს ზიანი, შეურიგდეს დაზარალებულს.

მოცემულ შემთხვევაში, პალატა ნაწილობრივ იზიარებს პირველი ინსტანციის სასამართლოს არგუმენტაციას იმის თაობაზე, რომ ზ-----ას მიმართ სასჯელის დანიშვნისას გათვალისწინებული იქნა მის მიერ ჩადენილი დანაშაულის აღიარების და მონანიების საკითხი; მისი ასაკი; ასევე ის გარემოებები, რომ მსჯავრდებულმა უდავოდ მიიჩნია ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილი მტკიცებულებები და ხელი შეუწყო საქმეზე სწრაფი მართლმსაჯულების განხორციელებას; ასევე, მოპარული ჯინსის შარვლები ნივთმტკიცებად იქნა ამოღებული, რომელიც დაუბრუნდა დაზარალებულს; ამასთანავე, მართალია ზ-----ა წარსულში ნასამართლევია, მაგრამ აღნიშნული ნასამართლობა მისი პასუხისმგებლობის დამამძიმებელ გარემოებად არ იქნება მიჩნეული, რადგან ის წარმოადგენს მსჯავრდებულის ქმედების მაკვალიფიცირებელ გარემოებას. შესაბამისად, პალატა მიიჩნევს, რომ მსჯავრდებულ ზ-----ას მიმართ თავისუფლების აღკვეთის სახით დანიშნული სასჯელები მისი პიროვნებისა და ჩადენილი დანაშაულის სიმძიმის თანაზომიერი და პროპორციულია, რომლის დამძიმების საფუძველიც არ არსებობს; თუმცა პალატა ვერ გაიზიარებს პირველი ინსტანციის სასამართლოს არგუმენტაციას სსკ-ის 50-ე მუხლის საფუძველზე სასჯელის ნაწილის პირობით მსჯავრად ჩათვლასთან დაკავშირებით.

პალატა ყურადღებას მიაპყრობს იმ გარემოებას, რომ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის თანახმად, ვადიანი თავისუფლების აღკვეთის დანიშვნისას სასამართლო უფლებამოსილია განაჩენით დაადგინოს სასჯელის ნაწილის მოხდა, ხოლო დანარჩენი ნაწილის პირობით მსჯავრად ჩათვლა, თუ ბრალდებული (მსჯავრდებული) აღიარებს დანაშაულს (თუ პირს არ წაასწრეს დანაშაულის ჩადენისას ან ჩადენისთანავე), ასახელებს დანაშაულის ჩადენაში თანამონაწილეებს და თანამშრომლობს გამოძიებასთან. მოცემულ შემთხვევაში კი ზ-----ა დაკავებული იქნა დანაშაულის ჩადენისთანავე, როდესაც ქურდობის შედეგად დაუფლებული ნივთებით ხელში გადაადგილდებოდა დანაშაულის

ჩადენის ადგილთან ახლოს. შესაბამისად, იმის გათვალისწინებით, რომ ზ-----
-----ა წასწრებული იქნა დანაშაულის ჩადენისთანავე, სახეზე არ არის
საქართველოს სსკ-ის 50-ე მუხლის მე-5 ნაწილის საფუძველზე, მის მიმართ
თავისუფლების აღკვეთის სახით დანიშნული სასჯელის ნაწილის პირობით
მსჯავრად ჩათვლის სამართლებრივი საფუძვლები.

ამდენად, პალატა მიიჩნევს, რომ სააპელაციო საჩივრის მოთხოვნა უნდა
დაკმაყოფილდეს და **თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის
სამართლის საქმეთა საგამოძებო, წინასასამართლო სხდომისა და
არსებითი განხილვის კოლეგიის 2018 წლის 01 ოქტომბრის განაჩენში**
უნდა შევიდეს ცვლილება.

სარეზოლუციო ნაწილი:

პალატამ იხელმძღვანელა რა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო
კოდექსის 298-ე მუხლის პირველი ნაწილის „გ“ ქვეპუნქტით და

და ა დ გ ი ნ ა :

ქ.თბილისის დიდუბე-ჩუღურეთის რაიონული პროკურატურის პროკურორ ა-
-----ის სააპელაციო საჩივრის მოთხოვნა დაკმაყოფილდეს;

ცვლილება შევიდეს თბილისის საქალაქო სასამართლოს სისხლის
სამართლის საქმეთა საგამოძებო, წინასასამართლო სხდომისა და არსებითი
განხილვის კოლეგიის 2018 წლის 01 ოქტომბრის განაჩენში;

ზ-----ა ცნობილ იქნეს დამნაშავედ საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის
მე-4 ნაწილის „გ“ პუნქტით და საქართველოს სსკ-ის 238¹-ე მუხლის მე-2
ნაწილით გათვალისწინებულ დანაშაულთა ჩადენისათვის და სასჯელის
სახით განესაზღვროს:

საქართველოს სსკ-ის 177-ე მუხლის მე-4 ნაწილის „გ“ პუნქტით -
თავისუფლების აღკვეთა 06 (ექვსი) წლის ვადით;

საქართველოს სსკ-ის 238¹-ე მუხლის მე-2 ნაწილით - თავისუფლების
აღკვეთა 01 (ერთი) წლისა და 06 (ექვსი) თვის ვადით;

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-2 ნაწილის საფუძველზე, უფრო
მკაცრმა სასჯელმა შთანთქმოს საქართველოს ნაკლებად მკაცრი სასჯელი და

სასჯელის სახით განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 06 (ექვსი) წლის ვადით;

საქართველოს სსკ-ის 59-ე მუხლის მე-4 ნაწილის საფუძველზე, მოცემული განაჩენით დანიშნულმა სასჯელმა შთანთქმოს თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2018 წლის 27 ივლისის განაჩენით დანიშნული სასჯელი და საბოლოოდ, განაჩენთა ერთობლიობით ზ-----ას სასჯელის სახედ და ზომად განესაზღვროს თავისუფლების აღკვეთა 06 (ექვსი) წლის ვადით.

ზ-----ას სასჯელის მოხდაში ჩაეთვალოს წინა განაჩენით დანიშნული სასჯელის მოხდის პერიოდი - 2018 წლის 10 მარტიდან, 2018 წლის 30 სექტემბრის ჩათვლით;

ზ-----ას სასჯელის ვადის ათვლა დაეწყოს განაჩენის გამოტანის დღიდან - 2018 წლის 01 ოქტომბრიდან.

ნივთიერი მტკიცებულება:

ზ-----ას პირადი ჩხრეკისას ამოღებული სამი ცალი ჯინსის შარვალი დაუბრუნდეს მის კანონიერ მფლობელს;

ზ-----ას პირადი ჩხრეკის შედეგად ამოღებული დანა, - განადგურდეს საქმეზე საბოლოო გადაწყვეტილების მიღების შემდეგ.

განაჩენი კანონიერ ძალაში შედის გამოცხადებისთანავე და ექვემდებარება აღსრულებას.

განაჩენი შეიძლება გასაჩივრდეს საკასაციო წესით, საქართველოს უზენაეს სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატაში განაჩენის გამოცხადებიდან 1 (ერთი) თვის ვადაში, თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატის მეშვეობით.

მოსამართლე:
კაპანაძე

მ.